

[Anker Jørgensen.]

blev fristet til at misbruge sygelønsordninger, og derfor ville det være farligt og uheldigt, om man gennemførte bl. a. en fjernelse af karenstidsbestemmelserne.

I den situation og i det spørgsmål vil jeg gerne komme ind på, om ikke man kan sige, at det i virkeligheden er en asocial indstilling, de borgerlige partier, i hvert fald de konservative, ved den lejlighed gav udtryk for.

Jeg vil også gerne stille et andet spørgsmål, og hvis ikke ordføreren for det konservative folkeparti vil svare, vil jeg gerne bede formanden for den konservative gruppe, hr. Stetter, sige, om han ikke mener, det er en ufolkelig og asocial indstilling at mene, at den rigtige, den principielt rigtige sygelønsordning skal gælde for funktionærer og tjenestemænd, men den kan ikke gælde for dem, der har den mest behov, som er mest udsat, som har den største risiko i arbejdet, sundhedsmæssigt set, og som altså har det, hr. Stetter ved den konkrete lejlighed kaldte det barske arbejde.

Der har i debatten været en frygt for, at en ophævelse af karenstidsbestemmelserne ville medføre en frygtelig stigning i udgifterne og specielt en frygtelig stigning i antallet af sygetilfælde. Flere af ordførerne har også nævnt Sverige, og jeg synes, det er værd at bemærke, at da svenskerne ophævede 3 dages karenstidsbestemmelserne, kom der ganske rigtigt en stigning i udgifterne på, jeg tror 20 pct., men det betød slet ikke en tilsvarende stigning i antallet af sygedage eller sygeperioder.

Jeg tror også, det er vigtigt her at understrege, at vort eget socialforskningsinstituts undersøgelse viser, at langt de fleste syge-ikke dage, men -perioder er på mere end 6 dage.

Jeg tror også, det er vigtigt, når man bruger og især misbruger disse tal omkring sygestatistikken, at man gør sig helt klart, at der i Danmark slet ikke findes tal for, hvor mange der er syge i 1, 2, 3 dage, man

har simpelt hen ikke registreret det. Derimod har man på begrænsede områder visse muligheder for at kontrollere virkningen af en ophævelse af karenstidsbestemmelserne, og vi har i dagspressen set bl. a., at Sunlightfabrikkerne, der har ophævet karenstidsbestemmelserne, ikke har haft nogen stigning i antallet af sygeperioder, men tværtimod har haft en gunstig udvikling i retning af færre sygeperioder og færre antal sygedage.

Akkurat det samme kan erfares på en så stor virksomhed som Philipsfabrikkerne, hvor man også har ophævet karenstidsbestemmelserne. For nu ikke blot at henvise til noget, vi har læst i pressen eller hørt en eller anden sige noget om, kan jeg sige, at jeg selv kommer fra et arbejdsområde, hvor man i en meget lang årrække har haft fuld løn under sygdom ikke blot til funktionærer, men også til arbejdere, og dér har man ikke gjort dårlige erfaringer med en sådan fuldlønsbestemmelse under sygdom.

Jeg kan også, jeg havde nær sagt berige tinget med, at på et overenskomstområde i det københavnske område, som er ganske stort, har jeg selv været med til i en lang årrække at forhandle sygelønsbestemmelser, sygelønsbestemmelser, som næsten alle steder byggede på princippet: fuld løn, måske minus 2 kr. pr. dag, og fuld løn i 4 uger, i 13 uger eller helt op til 26 uger, og jeg har aldrig hørt ganske alvorlige indvendinger fra arbejdsgiverside i retning af et misbrug af disse ordninger.

Jeg nævner dette, fordi jeg er helt sikker på, at de borgerlige partier er inde i en panikstemning, som tiden vil vise intet har med realiteterne at gøre. Når den konservative ordfører, hr. Simonsen, sagde, at man jo også skal se på, hvad der er rimeligt ud fra betalernes synspunkt, ja, så vil det vel sige, at hr. Simonsen her identificerer sig med eller i hvert fald giver udtryk for arbejdsgivernes problemer i denne forbindelse. Jeg er naturligvis opmærksom på, at arbejdsgiverne føler eller tror, at der sker frygtelige